

Caibidil 4

8.00 pm, Dé hAoine 18 Meán Fómhair

Rud amháin i ndiaidh a chéile. An iarnóin imithe ar Aoife. Seal fada caite aici ag iarraidh a fháil amach ón ospidéal conas mar a bhí Tessa. Fadhb leis an mionbhus a thug na cuairteoirí ar a dturas. Dreas glantacháin le déanamh ag Sal sa chistin, ach a hiníon dúnta ina seomra le dhá uair an chloig.

Agus, mar bharr ar an donas, Jack damanta Talbot. Níor labhair Aoife leis ach cúpla uair cheana ina saol, agus ba bheag a meas ar a stíl iriseoireachta. Gliceas agus mioscais ba mhó a chleacht sé ina cholún Domhnaigh agus i ngné-ailt eile. Cáil air freisin as agallaimh le daoine móra le rá. An t-agallaí ina laoch aige, mar dhea, ach gur cuireadh in iúl don léitheoir gur thug Jack rúndiamhra an duine sin chun solais dá ainneoin.

Cú rásaíochta a chuir sé i gcuimhne d'Aoife nuair a chonaic sí ag an doras é. A aghaidh fada agus tanaí, agus cneadadh cainte as. Gléasadh tuaithe lucht an rachmais air, seaicéad bréidín agus scaif phéacach lena mhuineál.

Chuimhnigh sí gur thrácht Pat cúpla lá níos túisce ar ghlaio gutháin ó iriseoir a d'iarr agallamh a dhéanamh le hOscar. Dá mba rud é gur thuig Aoife gurbh é Jack Talbot a ghlaioigh, mholfadh sí é a ruaigeadh le leithscéal éigin. Bheadh poiblíocht le fáil ag na Bánchnoic as a alt, ach

níorbh ionann sin is gur dhea-phoiblíocht é. Ghlac sí leis ina dhiaidh sin gur labhair Pat le hOscar faoin iarratas, ach nár tháinig a thuilleadh as mar scéal.

Chinn sí láithreach gan a insint do Jack go raibh Oscar imithe abhaile as Béarra. Ba mhór an faoiseamh é nuair a thuig sí nach raibh faic cloiste aige faoi eachtra Tessa. Ach theip uirthi é a chur ó dhoras, pé leithscéal a chum sí dó. Bhí díograis an ghadhair ann agus cnámh idir na fiacla aige. Bhí a ghrianghrafadóir thíos ag an óstán, a dúirt sé, agus ba bhreá leis fanacht ar a sháimhín só sna Bánchnoic go dtí go bhfillfeadh Oscar ó thuras na hiarnóna.

Líon Aoife an miasniteoir sa chistin agus chuir sí ar siúl é. Damnú ar Jack agus ar na gardaí freisin, gur thuirling siad ar an teach ag an am céanna. Bhí srón Jack ar bior ón uair a chonaic sé an gluaisteán oifigiúil. Ba chabhair éigin é gur chuir Trevor Ó Céileachair ina luí air imeacht, pé focal a chuir sé ina chluas. Ach thiomáin Jack caol díreach chuig tábhairne Uí Dhonnabháin sa Ghlaisín. Ba mhaith ab eol dó go mbíodh scéilíní nuachta an cheantair á soláthar ag Cáit Uí Dhonnabháin do stáisiún raidió aitiúil. Nuair a cheistigh Jack í, ní raibh de rogha ag Cáit ach bunús scéal na tionóisce a insint dó. Agus mar a mhínigh sí dá cara Aoife níos déanaí, d'imigh an cú seilge leis agus a eireaball san aer, chun tuilleadh eolais a phiardáil i gcúinní eile.

Drochrath agus mí-ádh. Tharraing Aoife amach an scuab urláir. Í féin a d'fhág an chistin in aimhréidh dá n-admhódh sí é, ach ba ghnách le Sal an glantachán a dhéanamh tráthnóna Aoine. Bhí súil ag Aoife an t-am a fháil glaoch ar Phat sa Mhaláiv. Bheadh léamh stuama aige ar chuairt Jack, d'fhéadfadh sí brath air sin. Ní raibh a fhios aici, fiú, an raibh cuid den mhéid a dúirt Jack fíor nó bréagach – gur gheall Pat dó go labhródh sé le hOscar an

dara huair, mar shampla. Ach bheadh uirthi fanacht go dtí an lá dár gcionn chun an glao a dhéanamh. Chuir sé iontas uirthi, dáiríre, nach raibh oiread is téacs gutháin faighte aici ó Phat ó d'fhág sé Béarra. Moill air in aerfort éigin, b'fhéidir, nó an cadhanra ídithe ar a ghuthán póca.

Thug sí faoi deara go raibh an t-urlár á bhualadh aici leis an scuab. Bhí olc uirthi leis an ngarda óg a bhí in éineacht le Trevor Ó Céileachair, b'in rud eile. Damian nó Réamonn nó pé ainm a bhí air. Deargamadán a bhí ann, má cheap sé gur ghlaogh sise ar na nuachtáin faoi thionóisc Tessa.

Thuig Trevor nach raibh caradas ar bith aici leis an slíomaire Talbot, bhí sí cinnte go leor de sin. Bhí meas aici ar an mbleachtaire-chigire le fada, ach maidir leis an ngarda óg, ba dhuine postúil é, duine gan nádúr. Bhí sé breá dathúil, mar a thuig sé féin gan amhras, ach bhí sé ró-sciomartha agus gan ribe gruaige as alt aige. Pictiúr an gharda a chreid go raibh ualach na bpeacaí uile i measc an phobail á iompar aige ar a ghuaillí.

Bhí naipcíní boird fós le hiarnáil ag Aoife, agus potaí tae agus caife le sciúradh aici. Bhí sí ag iarraidh a bheith i dTigh Uí Dhonnabháin faoina naoi a chlog ar a dhéanaí. Bhí formhór a cuid cuairteoirí ann cheana, béile á ithe acu agus iad ag súil le seisiún ceoil na hAoine. Zoe agus Stella, Béatrice agus Sébastien, mar aon leis na hOllannaigh a bhí ar lóistín féinfhrestail i gceann de na tigíní adhmaid. Bhí biseach éigin ar Eoin Mac Ailpín, ach mar sin féin bheartaigh seisean fanacht sa leaba don tráthnóna.

“Cad a cheapann tú?” Phreab Sal isteach sa chistin agus

í gléasta don chóisir. Péire *jeans* dubha uirthi a luigh go teann ar a cosa téagartha, mar aon le barréide a raibh duilliúr dúghlas mar dhearadh air. Bhí úlla dearga neadaithe i measc an duilliúir, agus lása glioscarnach fáiscthe faoi chuar na gcíoch. “Fan anois!” arsa Sal, sular éirigh le hAoife focal a rá. “*Positive vibes* atá uaim anocht, bíodh a fhios agat.” Rinne sí meangadh gealgháireach. “Tá d’iníon Salomé ag dul amach ar an *town* ach ní fiú faic na héadaí gan an fuinneamh ceart, *know what I mean?*”

“Oireann na dathanna duit, ceart go leor.” Chuaigh sé dian ar Aoife srian a choimeád ar a cantal, fiú agus dea-aobh thar na bearta ar a hiníon. B’annamh di tagairt dá hainm breithe, Salomé, a roghnaigh a mamó san Afraic di. “Ach caithfidh gur thóg sé na cianta ort na trilseáin sin a chur i do chuid gruaige?”

“Cúramach! Tá tú ar tí é a rá, nach bhfuil, gur chaith mé *way* an iomarca ama thuas staighre? Ach ní féidir deifir a chur ar mo ghléas gruaige *GHD*, *so there!*”

“Agus cad faoi shíob abhaile ón gcóisir, an bhfuil tú cinnte . . .?”

“Tá gach rud faoi smacht, mar a dúirt mé leat cheana. Beidh a veain á tiomáint ag Neansaí agus tabharfaidh sise abhaile mé. An-ghalánta, *I don’t think*, ach ní bheidh sise ag ól so ní gá duit a bheith buartha faoi sin ar aon nós.” Labhair Sal lena híomhá féin agus í ag scrúdú a cuid gruaige i scáthán láimhe. “Agus b’fhéidir go mbeimid beagán bídeach níos déanaí ná meán oíche, *so* ní fiú a bheith i do shuí ag faire ar an gclog ar feadh an ama, *okay?*”

D’aithin Aoife an fuadar a bhí faoina hiníon. Bhí súil ag Sal ógfhear a mhealladh ag an gcóisir. Níorbh í an tréimhse ama ab fhearr chuige, dar lena máthair, nuair a bhí nósanna staidéir na hArdteiste le neartú. Ach rud ba mheasa fós, bhí

cúis ag Aoife a bheith inníoch faoin bhfear áirithe a bhí i gceist, ó bhí comhrá aici le Cáit ag am tae.

Bhí socruithe an tráthnóna á bplé acu sa tábhairne nuair a tháinig beirt ógfhear isteach. D'iarr siad deochanna a cheannach le breith leo. Fear ard, caol a rinne an chaint, a chuid gruaige dorcha cíortha síos ar a ghruanna.

“A Cháit, *mi amiga*,” ar sé. Thug Aoife faoi deara na fabhraí fada síodúla ar a shúile. Labhair sé amach os ard, cé nach raibh ach seisear i dTigh Uí Dhonnabháin ag an am. “Dosaen Budvar do na bodaigh, cad a déarfá? Agus go mbeirimid beo ar an am seo arís!”

D’fhan Cáit ag faire go socair air. Bhí sí pas ramhar agus ghluaisleadh sí go mall, grástúil i mbun a cúraimí. Ghlac sí coiscéim i dtreo na beirte, gan focal aisti.

“Is cara mór liom í Cáit,” arsa an fear ard. Chuir sé cogar, mar dhea, i gcluas a chompánaigh. “Is cara *mór* liom í, má thuigean tú mé!”

Phléasc an bheirt amach ag gáire. Choimeád Cáit a hamharc orthu agus iad sna trithí ag an gcuntar. Rinne siad trí nó ceithre iarracht ar a gcuid deochanna a ordú athuair, ach theip orthu smacht a fháil ar a ngáire. Chuir an fear ard a lámh ina phóca agus tharraing sé amach beartán nótaí airgid. Thit cuid acu ar an urlár agus iad á síneadh i dtreo Cháit aige. Ar deireadh, d'iarr sise ar an mbeirt imeacht leo. “Filligí,” ar sí, “nuair a bheidh sibh ábalta labhairt liom go ciallmhar.”

“Dailtíní!” ar sí le hAoife, nuair a bhí an tábhairne ciúin athuair. “Ní hé go gcoscfainn gáire ar aon duine, ná masla áiféiseach féin. Ach bhí braon maith istigh acu cheana, agus an oíche chomh hóg is atá siad féin.”

“Seans nach alcól a chuir ag gáire iad,” arsa Aoife, “ach raitheach nó piollairí áthais de shórt éigin.” D’fhéach sí i

dtreo an dorais. “D’aithin mé fear na cainte ach ní cuimhin liom a ainm.”

Ní dúirt Cáit faic ar feadh nóiméid. Chuimil sí éadach ar an gcuntar, cé go raibh sé glan, snasta cheana.

“Chuala mé ráfla an tseachtain seo faoin bhfear céanna,” ar sí ansin, “ach ní fhéadfainn a rá an bhfuil dealramh leis in aon chor.” Rinne sí meangadh leithscéalach le hAoife agus leag sí an t-éadach i leataobh. “Marcas is ainm dó, Marcas Ó Súilleabháin. Bhíodh cónaí air sa Spáinn ar feadh cúpla bliain. Tá a athair agus a mháthair fós thall agus deirtear go bhfuil siad ag streachailt le fiacha airgid. Geáitsíocht a bhain le tithe saoire a thóg siad gan cead pleanála, más fíor.”

“Is cuimhin liom anois é,” arsa Aoife. “Tá tithe saoire ag an teaghlach sa cheantar seo freisin, nach bhfuil, mar aon le gnólacht tacsáí? Agus is é Marcas is mó a thiomáineann an tacsáí, ó d’imigh uncail leis thar lear an mhí seo caite?”

“Lánmharcanna, a chailín.” Leag Cáit a lámh ar ghualainn a carad go bog. “Ach maidir leis an ráfla a luaigh mé, baineann sé le d’iníon álainn féin. De réir mar a chuala mé, tá a súil aici ar ár mbuachaill báire.”

Leag Aoife uaithi a cuid iarnála chun slán a fhágáil ag Sal. Bhí Neansaí sa halla in éineacht léi, í gléasta sa stíl athlámhe ba nós léi. Meascra d’éadaí leagtha anuas ar a chéile ina sraitheanna, mar aon le scaif fhada ildaite agus fáinní cluaise gíofóige. Chuala Aoife guthán an tí ag bualadh nuair a bhí an veain á tiomáint i dtreo an gheata. D’aithin sí guth slíomach Jack Talbot ar an teachtaireacht a fágadh ar an ngléas freagartha.

“Chlis tú orm inniu, a Aoife, is oth liom a rá. Ní cheannódh airgead mór an *spread* aoibhinn poiblíochta a bhí mé sásta a thabhairt do na Bánchnoic. Ach anois

cloisim gur theith bhur gcuariteoir iomráiteach as Béarra agus go bhfuil bhfuil bean bhocht sínte san ospidéal. Gan dabht, beidh sé de dhualgas orm mo chuid léitheoirí dílse a chur ar an eolas faoin scéal. *À la prochaine, ma chérie!*”

Fiche chun a naoi an t-am a chonaic Aoife ar an seanchlog adhmaid sa halla. Bhí sí stiúgtha leis an ocras, agus í ag súil go mór leis an mias uaineola le spíosraí a bheadh roimpi sa tábhairne. Chonaic sí an bosca uibheacha a d’fhág Neansaí ar an mbord in aice leis an gclog. Bhí cearca á gcoimeád ag a comharsa óg le tamall agus cheannaíodh sí soláthar uaithi go rialta. Rith sé le hAoife nach mbeadh ach dornán cuairteoirí ag ithe bricfeasta ar maidin. Tessa, Donncha agus Oscar go léir imithe, agus Jack Talbot ag bagairt míratha ar na Bánchnoic dá bharr.

Chuir sé domlas uirthi nuair a smaoinigh sí air. Seans láidir gur dhiúltaigh Oscar an t-agallamh do Jack ar an gcéad dul síos. Níorbh fholáir go raibh aithne éigin acu ar a chéile, ó bheith ag freastal ar mhórócáidí lucht cabaireachta na tíre. Jack ag iarraidh breith ar an bhfear eile, b’fhéidir, nuair a tháinig sé go dtí an teach á lorg.

Sheas Aoife cúpla nóiméad ag féachaint ar an gcárta a d’fhág Neansaí mar aon leis na huibheacha. Pictiúr de ghallán a thaispeáin sé, ceann de na hiarsmaí seandálaíochta a bhí scaipthe go fial ar fud Bhéarra. Ar shleasa na gcnoc ar an leithinis, bhí cairn agus tuamaí de chuid na clochaoise mar chuimhneacháin ar an mbeatha is ar an mbás fadó. Bhí bua líníochta Neansaí le sonrú ar an íomhá shimplí de dhúch, agus bhí píosaí dealbhóireachta déanta aici ar an

ábhar céanna. Dúirt Aoife léi féin a misneach a choimeád agus gan cúbadh roimh bhagairtí Jack Talbot. Bhí bonn daingean faoi ghnólacht na mBánchnoc, agus faoin saibhreas cultúir a tairgeadh do na cuairteoirí. Pé mioscais a bhí ar bun ag an iriseoir, dhéanfaí dearmad de faoi cheann lae nó seachtaine.

Bhí an teach chomh ciúin go raibh gach tic balbh ón gclog le cloisteáil aici. Bhí a mac, Rónán, ag fanacht thar oíche le cara scoile dá chuid. Ní raibh dordán na teilifíse ag teacht ó sheomra suite an teaghlaigh mar ba ghnách. B'annamh di a bheith ina haonar mar a bhí.

Chuala sí torann gíoscáin. Fuinneog ar oscailt in áit éigin sa teach. Nuair a bhíodh cónaí uirthi i mBaile Átha Cliath chuireadh sí gach fuinneog faoi ghlas tréan roimh dhul amach, ach níorbh ionann gnás na tuaithe.

Bhí sí ag doras na cistine nuair a chuala sí arís é. Gíoscán gear a lean trí nó ceithre shoicind. Ó sheomra suite na gcuairteoirí a tháinig sé. Rith sé léi go raibh ceann de na doirse dúbailte amach go dtí an gairdín ar oscailt.

D'oscail sí doras an tseomra. Chuir sí a lámh ar lasc an tsolais. Agus ansin chalc sí. Ghreamaigh a lámh den bhalla.

Bhí duine eile sa seomra. Bhí Aoife lánchinnte de.

Bhí an seomra dorcha agus ní raibh duine ná scáil le feiceáil aici. Ach bhraith sí nach raibh sí ina haonar. Bhí séideán fuar na hoíche ar a craiceann.

Tamall fada, dar léi, a d'fhan sí caltha. Bhí a béal balbh agus níor chorraigh a lámh ar an lasc. Tháinig pictiúr ina hintinn den té a bhí in aice léi. Boladh nó mothú ar an aer a d'inis di cé a bhí ann.

Agus ansin chuala sí an torann a thug isteach sa seomra í ar dtús. An gíoscán míbhinn céanna ó cheann de na doirse dúbailte agus é ag luascadh faoin ngaoth. Dhúisigh sí as an

támhnéal eagla a fuair greim uirthi. Thóg sí a dorn agus bhrúigh sí síos go tobann ar lasc an tsolais é. Bhris turraing bhán an leictreachais ar an seomra.

Baineadh geit a croí aisti den dara huair. Ní raibh duine ar bith os a comhair.

“Ná ceap gur féidir leat éalú!” Scread sí amach os ard, a heagla múchta ag an solas. “Glaofaidh mé ar na gardaí.”

Tháinig fear sa mhullach uirthi. Fear trom, bolgchruinn a thug fogha fúithi ó chúl an dorais.

Donncha a bhí ann, díreach mar a bhí tuigte aici sa dorchadas.

“Ná bagair gardaí ormsa,” ar sé, “nó beidh aiféala ort gur oscail tú do ghob!” Rug sé greim uillinne ar Aoife agus fuair sí lán a pollairí den bholadh a bhraith sí cheana sa seomra. Bréanmheascán de phóit agus d’allas, a chuir masmas uirthi.

“Gardaí seo agus focain gardaí siúd!” Bhí miongháire cam ar bhéal Dhonncha. “Freagair mé seo sula rithfidh tú go dtí na cladhairí úd!” Bhí a shúile ag bolgadh de réir mar a chuir sé béim ar na focail. “Cad is fiú bheith go deas, macánta nuair nach gcreideann an Garda Síochána oiread is focal a deirtear leo?” Bhí droim Aoife leis an mballa agus meáchan mór Dhonncha ag brú uirthi. “Ó, sea, is maith a aithnínmse cad atá ar siúl acu. *Blame the husband*, nach é sin an focain freagra i gcónaí? Mise a chuir mo bhean féin san ospidéal, a mheasann siad, cé go bhfuil náire orthu é a rá amach os ard. Ach cén fáth go ngortóinnse Tessa, abair liom, nuair is mé a bhíonn á cosaint ó fhir eile?”

Stad Donncha dá racht. Bhí a anáil ag teacht go tréan leis. Stán sé ar Aoife agus a dhearc ag casadh síos ar a brollach. Chonaic sí a shúile ag ramhrú go santach. Bhí léine éadrom uirthi nár cheil cuar a colainne.

“Oscar mealltach Mac Ailpín, *the man of the moment*, nach ea? Déarfainn go bhfuil tusa tógtha leis, díreach mar a bhíonn na mná ar fad?” Chrap Donncha a bheola ina leamhgháire. “Ba mhaith leat a lámha boga míne ar na seoda anseo thíos, focain cinnte gur mhaith leat é.”

Bhraith Aoife nach raibh puth anála inti. Bhí a shúile á sáinniú agus á smachtú. Bhí sé ar tí a cuid éadaigh a stróiceadh agus a réabadh. Ní bheadh cosaint aici óna ionsaí.

Bhris racht gáire uaidh gan choinne. Ní raibh sé socair ar a chosa. Ghlac sé leathchoiscéim siar uaithi ach níor scaoil sé a ghreim uirthi.

“Ceapann tú go dtapóidh mé mo sheans, a bhean, nuair atá an bheirt againn te teolaí anseo le chéile?” Bhí a amharc ag fálróid ar a colainn. “Ar nós do chairde sna gardaí, is é an scéal is measa a chreideann tú fúm.”

Ligh sé a bheola. Bhí an t-am ina stad. Bhí lámh Dhonncha ag druidim lena muineál.

“Suigh! Suigh síos! Ar an tolg. Anois!” Phléasc na focail ó bhéal Aoife ar deireadh. Bhí fonn uirthi súile Dhonncha a scríobadh lena hingne. Bhrúigh sí uaithi a mheáchan toirtiúil.

“Fan amach uaim! Ná déan riamh . . .!” Bhí uirthi sárú air. Gan géilleadh don scaoll a bhí ag fuarú a cuid fola. “Anois, éist tusa, éist nóiméad!” ar sí. Rinne sí a dícheall féachaint idir an dá shúil air. Tháinig smaointe fánacha chuici. Bhí an craiceann ar leicne Dhonncha bán agus bog, cosúil le rís róbhruite ar phláta. A shúile cosúil le cnapáin bheaga saille ar snámh sa rís.

“Tá duine de na cuairteoirí thuas staighre.” Bhí eagla uirthi ainm Eoin a lua leis ach bhí sí ag iarraidh go dtuigfeadh sé nach raibh siad ina n-aonar. “Tá mé chun glaoch amach air agus tá tusa chun an teach a fhágáil.”

“Ní raibh uaim ach mo mhála. Mo mhála a fháil ón teach, a bhean, sin an méid.” Chúlaigh Donncha uaithi. Bhí an tolg taobh thiar de agus shuigh sé síos air de phlab. Tháinig pus air, mar a thiocfadh ar pháiste. “Bhain tusa geit asam. Nuair a tháinig tú isteach sa dorchadas. Scanraigh tú mé.”

“Bhí do mhála ar fáil am ar bith, ach é a iarraidh. Ní leithscéal dá laghad é don tslí . . . don rud a rinne tú.”

D’fhill Aoife a lámha ar a hucht chun nach n-aithneodh sé go raibh sí ar crith. Dá rithfeadh sí amach an doras, leanfadh sé í. Agus níor chreid sí dáiríre go gcloisfeadh Eoin í. Bhí a sheomra siúd ar thaobh an tí, i bhfad síos an pasáiste ón halla.

“Ní thuigeann tusa focain faic. Saol breá bog a bhí agat i gcónaí, déarfainn.”

Bhí Aoife ag iarraidh cuimhneamh cá raibh a guthán póca. Dá nglaofadh sí ar Bhreandán, fear céile Cháit, shroichfeadh seisean an teach taobh istigh de chúig nóiméad.

“Ó, sea, aithnínmse cén sórt daoine sibh, tú féin agus fear na hAfraice, ar bhur sáimhín só sa teach breá sócuil seo.” D’ardaigh Donncha a ghlór agus é ag cur meanma lena ráiteas. “Tá focal amháin nár casadh oraibhse riamh, déarfainn. Focal suarach, salach nach mbíonn meas ag aon duine air: ‘Teip’. Sin é an focal nach dtuigeann bhur leithéidí.” Bhí a bheol íochtair ag gobadh amach le gach re focal, agus maidhm féintrua ag éirí aníos ann. “Bhí súil agamsa rud éigin a bhaint amach i mo shaol tráth, *can you believe it?* Chuir mé gnólachtaí ar bun: hallaí rince agus imeachtaí siamsaíochta, ceol agus focain craic do gach duine. Rinne mé mo dhícheall seasamh ar mo chosa féin ach cén mhaith dom é, abair liom? *Because you see*, ní raibh na *contacts* cearta agam, mar a bhí ag bhur gcara

Oscar. Ní raibh an béal bán orm a dtugtar aird air sa tírín lofa seo.”

Chuimhnigh Aoife go tobann go raibh dhá eochair aici ina póca. Dá n-ionsódh Donncha arís í, d’fhéadfadh sí na heochracha a shá faoina smig chun í féin a chosaint. Chúlaiigh sí coiscéim eile i dtreo an dorais.

“Ó, sea, is mise an jóc os comhair an tsaoil! Gan jab ceart ná clann ná faic fiúntach déanta agam i mo shaol.” D’ísligh glór Dhonncha agus thosaigh sé ag monabhar leis féin, nach mór. “*But what’s your problem*, a deir daoine. Féach gur bhuaiigh Tessa an t-airgead, an pota óir a réitigh gach fadhb! Féach gur cheannaigh sí teach tábhairne dúinn, ina mbím féin agus í féin ag ól gach lá. *Our own best bloody customers*, agus amadáin an bhaile ag gáire fuinn!”

D’éirigh Donncha ina sheasamh. Bhí lámh Aoife ar an doras. Bhí sí chun rith go dtí guthán na cistine agus glaoch ar Bhreandán. Í fein a choimeád faoi ghlas go dtí go sroichfeadh sé an teach.

“Sea, geallaimse duit go bhfaca mé muintir an tí seo ag gáire fuinn, *same old story!*” Bhí Donncha luascánach ar a chosa. Bhí seile ar a bhéal. Thosaigh sé ag tochailt i bpóca a threabhsair. “D’fhear céile breá béasach agus bhur gcara dílis, Oscar na mban . . .”

“Suigh síos!” Shíothlaigh na focail sula raibh siad ráite amach ag Aoife. Bhí scian phóca ina lámh ag Donncha. D’oscail sé amach an scian d’aon chor amháin.

“Anois, ní raibh coinne agat leis seo, an raibh? Tá Donncha ag éirí tuirseach de bheith ina bhuachaillín deas, an dtuigeann tú? Ní maith leis daoine a bheith ag magadh faoi, *that’s his little problem.*” Bhí an scian á casadh ina lámh ag Donncha. Bhí cosa Aoife greamaithe den urlár. Bhí a súile greamaithe den lann ghéar lonrach ar an scian. “Éist

tusa liomsa, *for a change*.” Bhí cantal ar ghlór Dhonncha. “Ní chreideann tú go raibh Oscar ag doirteadh briathra milse i gcluasa Tessa, an gcreideann? Mise an pleidhce a shocraigh teacht ar saoire anseo chun seans as an nua a thabhairt dúinn.”

Chuala Aoife coiscéim sa halla. Chuir sí iachall uirthi féin féachaint ar aghaidh Dhonncha seachas ar an scian. Bhí uirthi smacht a tola a fháil air athuair. Fiú má bhí Eoin lasmuigh den doras, níor fhéad sí brath air í a thabhairt slán.

“Bhínn ag teacht go Béarra ar mo laethanta saoire fadó, an dtuigeann tú, go dtí ceantar dúchais mo mháthar.” Ghlac Donncha coiscéim ar cúl agus thit sé siar ar uillinn an toilg. Bhí a bheol íochtair ar crith athuair. “Ach mar sin féin bhí na sean-naimhde céanna ag feitheamh anseo liom mar is gnách. An teip agus an díomá – sin iad na buachaillí a bhíonn romhamsa i gcónaí.”

D’oscail Donncha a bhos agus leag sé bior na scine ar a chraiceann. Chonaic Aoife braon fola cródhearg ag leathadh go mall ó chroí a bhoise. Nuair a chas sé a shúile uirthi arís, chonaic sí an fuath buile iontu.